మైనపు బొమ్మలు

గుడిసేవ సుందరరామయ్య

పారిస్ కార్నర్‌లో షాపింగ్ ముగించుకొని గబగబ రోడ్డు మీదికి వచ్చాం నేను, శేఖర్

"బస్‌లో వెళ్దామా ?" అని అడిగాడు శేఖర్ బ్రీఫ్‌కేసును మరో చేతిలోకి మార్చుకొంటూ

"స్టేషన్ దగ్గరే అన్నావుగా ! ఇంకా టైమ్ కూడా వుంది కాబట్టి మెల్లగా నడుచుకొంటూ వెళ్దాం !" అన్నాను చేతిలోని సూట్‌కేసును మరింత గట్టిగా పట్టుకొంటూ

విశాలమైన ఆ రోడ్డు, ప్రక్కనేవున్న ఎత్తైన బిల్డింగులు ఎంతో ముచ్చట గొల్పుతున్నాయి

పరిసరాలను చూసుకొంటూ రోడ్డుదాటి అవతలవైపుకు వెళ్ళాం ! చైనా బజారు చాలా హడావుడిగా వుంది సాయంత్రం సమయం కావటం చేత చాలా రద్దీగా వుంది వచ్చేవాళ్ళు వెళ్ళేవాళ్ళు నడవటానికి ఆ ఫుట్‌పాత్ చాలటంలేదు కొట్లో చోటు చాలలేదన్నట్లు వ్యాపారస్థులు తమ సరుకులను ఫుట్‌పాత్‌మీద కూడా పరిచారు

కొట్లలో రకరకాల వస్తువులను అమర్చిన తీరు చూపరులను గొప్పగా ఆకర్షిస్తోంది టేప్ రికార్డర్స్, ట్రాన్సిస్టర్స్, కాసెట్స్, బెల్ట్స్ ఒకటేమిటి ? రకరకాల ఫ్యాన్సీగూడ్స్, సూట్‌కేసులు – అక్కడ దొరకని వస్తువంటూ లేదన్నంత భ్రమ కల్గిస్తోంది ఆ బజారు

ఎంత చూడకూడదనుకొన్నా దృష్టిని ఆ కొట్లవైపు మళ్ళించకుండా వుండలేకపోయాను శేఖర్ మధ్య మధ్య నన్ను చూసి (పల్లెటూరివాడిలా అమాయకంగా వస్తువులవైపు చూస్తున్నందుకు) పరిహాసంగా నవ్వుతున్నాడు

"వీళ్ళు అమ్ముతున్నవి ఫారిన్ వస్తువులేనా ?" అని అడిగాను

"ఆ పేరుతో అమ్మే దేశవాళీ సరుకులు !" అన్నాడు

"అదేమిటోయ్ ! ఆ కాసెట్స్ చూడు ! అచ్చం జపాన్ కేసెట్స్‌లా వున్నాయి !" అన్నాను

"మెరిసేదంతా బంగారం కాదన్న సామెత నీవు వినలేదా ? అవన్నీ ఇమిటేషన్ సరుకులు !"

"మరి తెల్సికూడా ఇంతమంది జనం వాటి కోసం ఎందుకు ఎగబడుతున్నారు ?"

"నీ కిక్కడ కన్పించే జనంలో కొనేది కొందరే! పాపం అమాయకులు ! మిగతావాళ్ళంతా సరదాగా చూడటానికి వచ్చేవాళ్ళే !"

బర్మా బజారుదాటి బీచ్ స్టేషన్లోకి అడుగు పెట్టాం మేము వెళ్ళేసరికి సర్కార్ ఎక్స్‌ప్రెస్ ప్లాట్‌ఫామ్మీదికి వచ్చేసింది శేఖర్ సరాసరి రిజర్వేషన్ చార్ట్ దగ్గరకు నడిచాడు నేను కూడా అతన్ని అనుసరించాను

"మన కంపార్ట్‌మెంట్ బాగా ముందు వున్నట్లుంది !" అంటూ ముందుకు నడిచాడు

శేఖర్ చూపించిన కంపార్ట్‌మెంట్లోకి అడుగు పెట్టాను మాకు రిజర్వ్ చేసిన కూపేలో ప్రవేశించి సూట్‌కేసు పక్కన పెట్టాను

"ట్రయిన్ బయల్దేరటానికి ఇంకా టైమ్ వుంది మనం ఏదైనా టిఫిన్ చేసి వస్తే బాగుంటుంది !" అన్నాడు శేఖర్

"నువ్వెళ్ళి చేసిరా !" అన్నాను

"నువ్వు రావా ?" అని అడిగాడు.

"నాకు ఆకలిగాలేదు. వచ్చేటప్పుడు ఏవైనా ఫ్రూట్స్ దొరికితే పట్టుకురా !" అన్నాను బయటకు వెళ్తున్న శేఖర్‌తో.

నేను కంపార్ట్‌మెంట్ దిగి క్రిందికి వచ్చి ప్లాట్‌ఫామ్మీద నిలబడ్డాను. జనం పెద్దగా లేరు. అవతల ప్లాట్‌ఫామ్మీద మాత్రం వచ్చేపోయే జనం సందడి చేస్తున్నారు. లోకల్ ట్రయిన్స్ అన్నీ అక్కడే ఆగుతున్నాయి. కాస్సేపు అలానే చూస్తూండి పోయాను.

అంతలో వెనుకనుంచి "ఎక్స్‌క్యూజ్ మి సార్!" అన్నమాటలు విన్పించాయి.

వెనుక్కి తిరిగాను.

ఎదురుగా ఓ అపరిచిత వ్యక్తి కన్పించాడు.

నా కంటె అయిదారేళ్ళు ఎక్కువగావుంటాయి. నల్లని పాంట్‌మీద తెల్లని చొక్కాను టక్ చేశాడు. చొక్కానిండా నల్లటి మురికి మచ్చలున్నాయి. చేతిలో ఓ ఇంగ్లీషు నవల వుంది. కాళ్ళకు హవాయ్ చెప్పులున్నాయి.

"సార్ ! మీది కాకినాడేనా ?" అని అడిగాడు గాగుల్స్ తీస్తూ.

"కాదు. గుంటూరు !" అన్నాను.

"తెలుగువారైతే వుంటేచాలు ! నా పరిస్థితిని సహృదయంతో అర్థం చేసుకొంటారు. బైదిబై ! నా పేరు పవన్‌కుమార్. మాది విజయవాడ !" అన్నాడు కరచాలనం కోసం చేయి అందిస్తూ.

అతని మాటలతీరు, తనంతట తాను పరిచయం చేసుకొంటున్న ధోరణి నాకు నచ్చలేదు. కాని అయిష్టంగానే అతని చేతిలో చేయి వేస్తూ "మీకేం కావాలి ?" అని అడిగాను.

"ఎ స్మాల్ ఫేవర్ సార్ ! నేను మద్రాసువచ్చి వారం రోజులైంది. ఇంటర్వ్యూ కోసం వచ్చాను. బస్సులో పర్సుపోయింది. రెండురోజుల నుంచి మీల్స్ కూడా లేదు. ఎవరినైనా అడగాలంటే అభిమానం అడ్డు వస్తూంది !" అన్నాడు ఇంగ్లీషు నవలలో పేజీలు త్రిప్పుతూ.

అతని మాటలు నమ్మబుద్ధి కాలేదు. ఎందుకంటే ఆకలి బాధను అనుభవిస్తున్న లక్షణాలు అతనిలో కన్పించలేదు.

"మీరు నన్ను అనుమానిస్తున్నారు కదూ ! అందుకనే సార్ ! చొరవ తీసుకొని ఎవర్నీ అడగటం లేదు. కాని మిమ్మల్ని చూడగానే అడగాలన్పించింది!" అంటూ నవలలోంచి ఓ ఫోటోను బయటకు తీశాడు.

"చూడండి సార్ ! ఇది మా ఫామిలీ ఫోటో! వీళ్ళంతా విజయవాడలో వుంటున్నారు. నేను రాలేదని ఎంత కంగారు పడుతున్నారో ! మీ లాంటి వాళ్ళను అడిగి ఎలాగోలా మా వూరు చేరాలని నా ప్రయత్నం !"

ఆ సాక్ష్యాధారాలను చూడాలన్పించలేదు నాకు. జేబులోంచి అయిదురూపాయల నోటుతీసి అతని కిచ్చాను.

"థాంక్యూ సార్ ! కాంట్ యు స్పేర్ అనదర్ ఫైవ్ ?" అని అడిగాడు గాగుల్స్ పెట్టుకొంటూ.

"సారీ ప్లీజ్! ఐ హావ్ నో చేంజ్!" అన్నాను.

అతను నోటును జేబులో పెట్టుకొన్నాడు.

"లెట్ మీ సీ దట్ ఫోటో !" అని అడిగాను.

అతను ఫోటో అందించాడు.

అందులో అతని ప్రక్కనున్న వ్యక్తిని చూడగానే ఆశ్చర్యపోయాను.

అనుమానం అక్కర్లేదు !

ఆమె కల్పన !

నా మెదడు పనిచేయటం ఆగిపోయింది. అసంకల్పితంగా ఫోటోను అతనికిచ్చి గబగబ ట్రయిన్ ఎక్కాను.

మనసంతా అల్లకల్లోలమైంది. లోపల గాలి లేదు. మరింత చిరాకు కల్గింది. ఫ్యాన్ స్విచ్ వేశాను. విండో తలుపు పైకెత్తాను.

బయట్నుంచి కొంచెం గాలి చల్లగా శరీరానికి తగలగానే రిలీఫ్ కల్గింది.

"రాస్కెల్ ! రాస్కెల్ ! బుద్ధిలేదు !" అంటూ కూపేలోకి అడుగుపెట్టాడు శేఖర్.

"ఎవరిని తిడుతున్నావ్ ?" అని అడిగాను అతని చేతిలోని అరటిపళ్ళను, ఏపిల్స్‌ను అందుకొంటూ.

"ఉన్నాడులే ఓ బెగ్గర్ ! పెళ్ళాం బిడ్డల ఫోటో చూపించి డబ్బులు అడుక్కొంటాడు !" అంటూ బెర్త్‌మీద కూర్చున్నాడు.

"వాడు నీకు తెలుసా ?" అని అడిగాను.

"అంటే నువ్వు కూడా వాణ్ణి చూశావా ? కొంపతీసి డబ్బులివ్వలేదు కదా ?"

"అయిదురూపాయలిచ్చాను !"

"ఎంతసేపయింది ?"

"ఇప్పుడే !"

"అయినా వాడిమాటలు నువ్వెలా నమ్మావ్?"

"అనుమానించతగిన మనిషిలా లేడు !" అన్నాను మెల్లగా.

"అదే వాడి గొప్పతనం ! వాడేకాదు ఏ మనిషయినా ఈ కాలంలో అంతే! బాహ్యప్రవర్తనను బట్టి, మాటలనుబట్టి మనిషి వ్యక్తిత్వాన్ని అంచనా కట్టేరోజులు కావివి ! 'ఫేస్ యీజ్ ది యిండెక్స్ ఆఫ్ మైండ్' అన్నది పాత సూక్తి.

మనసులోని పగ, ద్వేషాలను, కల్లాకపటాలను, కుళ్ళను పైకి కన్పించకుండా జాగ్రత్తపడి సంఘంలో ప్రతి ఒక్కడు పెద్దమనిషి అన్పించుకోటానికే ప్రయత్నిస్తున్నాడు ఈ రోజుల్లో ! అందుచేత ఎవరు దొంగో, ఎవరు దొరో తెల్సుకోలేకపోతున్నాం !" అన్నాడు శేఖర్.

ఆ మాటలు నా గుండెలో వాడి శూలాల్లా దిగాయి. నా బాధను, కంగారును పైకి కన్పడనీయకుండా జాగ్రత్తపడ్డాను. నేను ఈ కాలపు మనిషినే కదా ! అనవసరమైన ఓ చిరునవ్వును పెదాలమీదికి తెచ్చుకొని "పోతే పోయిందిలే! అయిదు రూపాయలేగా !" అన్నాను.

"నీకు తెలీదు ఆనంద్ ! వాడిలా చాలామందిని మోసం చేస్తున్నాడు. అసలా పెళ్ళాం వుందో లేదో ఎవరికీ తెలీదు !"

"ఉంది !" అని గట్టిగా అరవాలనుకొన్నాను. కాని మళ్ళీ నాలోని మరో మనిషి నా నోరును నొక్కేసేడు. ఇంగ్లీషు మేగజైన్ చేతిలోకి తీసుకొంటూ అన్నాడు శేఖర్ —

"మా కజిన్ అనూ కూడా స్టేషన్‌కు వస్తానంది మనకు సెండాఫ్ యివ్వటానికి. నేనే వద్దన్నాను."

"ఎందుకని ?" అని అడిగాను పై బెర్త్‌మీదికి వెళ్తూ.

"ఆమె వస్తే నీవేమైనా ఫీలవుతావేమోనని వద్దన్నాను !"

నేను మాట్లాడలేదు.

"మా కజిన్ అని గొప్పలు చెప్పుకోటంకాదు గాని దానివన్నీ ఫార్వర్డ్ అయిడియాస్ ! దానికి సెల్ఫ్‌రెస్పెక్ట్ ఎక్కువ. తను మంచి అనుకొన్న దానిని చేయుటంలో వెనుకాడదు. ఎవరైనా ఏమైనా అనుకొంటారేమోనన్న భయం దానికిలేదు. నా నేచర్‌కు జస్ట్ ఆపోజిట్ ! పెళ్ళయ్యాక దాని సంగతి నీకే తెలుస్తుందిలే !"

ఆ సమయంలో శేఖర్ మాటలను వినాలన్పించలేదు. సాధారణంగా శేఖర్ కబుర్లు చెప్తుంటే ఎంతో సరదాగా వుంటుంది. తామిద్దరూ గంటల తరబడి కబుర్లతో గడిపిన రోజులు కోకొల్లలు. గుంటూరు ఆఫీసులో నాకు సన్నిహితుడైన వ్యక్తి శేఖర్ ఒక్కడే ! నా దగ్గరున్న చొరవచేతనే అతను తన కజిన్ అనూ గురించి చెప్పాడు. ఆమెకు వాళ్ళ తల్లిదండ్రులు సంబంధాలు చూస్తున్నారని నాతో అన్నాడు గుంటూర్లో. ఆ ప్రస్తావన యొక్క అంతరార్థం నాకు తెల్సు. అయినా నేను బయట పడలేదు. అతను చెప్పినదంతా శ్రద్ధగా వినసాగాను.

'ఎటూ ఆఫీసర్స్ ఇంటర్వ్యూకు మనిద్దరం మద్రాసు వెళ్తున్నాం కదా ! నీకు అభ్యంతరం లేకపోతే మా కజిన్ అనూను చూద్దువుగాని ! నీకు నచ్చితే మిగతా విషయాలు మీ పేరెంట్స్‌తో మాట్లాడతాను !' అన్నాడు.

నేను 'సరే' అన్నాను.

మా హెడ్ ఆఫీసులో ఇంటర్వ్యూ పూర్తి చేసుకొని శేఖర్ వాళ్ళ బాబాయిగారింటికి బయల్దేరాం! ఆయన ఏదో బ్యాంక్‌లో పని చేస్తున్నారట. టి. నగర్‌లో స్వంత ఇల్లు కూడా వుంది. మేము వెళ్ళగానే ఘనంగా మర్యాదలు చేశారు. అనుపమను పరిచయం చేశారు. అందంగానే వుంది. బి. ఎస్. సి. పాసయిందట. నాకు వయసు ఎక్కువని తెల్సికూడా నన్ను శేఖర్ ఎందుకు ప్రపోజ్ చేశాడో అని నేను వచ్చేముందు ఆలోచించాను. ఆ ప్రశ్నకు ఇప్పుడు సమాధానం దొరికింది. అనూ క్కూడా కొంచెం వయసు ఎక్కువే ? ఆ విషయాన్ని నేను అంతగా పట్టించుకోలేదు. నా ఆమోదాన్ని శేఖర్‌కు చెప్పాను. బహుశా అతను వాళ్ళక్కూడా చెప్పే వుంటాడు.

కొద్ది కాలంలోనే ఆఫీసర్‌ను కాబోతున్నాననే గర్వం, అందమైన అమ్మాయికి భర్తను కాబోతున్నందుకు ఆనందం నాలో అధికమై స్టేషన్‌కు వచ్చేవరకు వున్నాయి. అయితే కల్పన ఫోటో చూడగానే నా మూడ్ మారిపోయింది. మనసులో గర్వం లేదు ! ఆనందం లేదు ! ఏదో తీయని బాధ, తీరని ఆవేదన, పశ్చాత్తాపం నా మనసులో చోటు చేసుకొన్నాయి.

సర్కార్ ఎక్స్‌ప్రెస్ ఎవరితోను ప్రమేయం లేకుండా చీకట్లో పరుగులు తీస్తోంది

నాకు నిద్ర రావటంలేదు

మనసునిండా ఆలోచనలే!

నా ఆలోచనలు ట్రయిన్ కంటె వేగంగా పరిగెత్తుతున్నాయి కళ్లముందు గతం కదలాడింది

గుంటూరుకు రాకముందు నేను విజయవాడలో ఉద్యోగం చేశాను ఆ రోజు నాకు బాగా గుర్తు! శనివారం! పూజలు, పునస్కారాలు పూర్తయ్యేసరికి తొమ్మిదిన్నర దాటింది ఆఫీసుకు టైమయిందన్న తొందరలో హడావుడిగా సైకిల్‌మీద బయల్దేరాను

పది గజాలు వెళ్లానోలేదో హఠాత్తుగా నా సైకిల్‌కు బ్రేకులు పడ్డాయి

ఎదురుగా నేలమీద ఓ చిన్నకుర్రాడు పడిపోయి ఏడుస్తున్నాడు సమయానికి నేను బ్రేకులు వేయకపోతే చక్రం క్రింద పడివుండేవాడు సైకిల్‌కు స్టాండు వేసి కుర్రాణ్ణి ఎత్తుకొని సముదాయించాను అతని తాలూకు పెద్దవాళ్లు ఎవరైనా వున్నారేమో అని చుట్టూ చూశాను ఎవ్వరూ కన్పించలేదు కుర్రాడు ఏడుపు ఆపలేదు మెల్లగా సైకిల్‌మీద కూర్చోబెట్టి బెల్ ప్రయోగించాను అతన్ని వినోద పర్చటానికి

ఏడుపును ఆపి తనుకూడా బెల్ కొట్టడానికి ప్రయత్నించాడు

'బాబూ! మీ యిల్లెక్కడ?' అని అడిగా చేయెత్తి దక్షిణ దిక్కు చూపించాడు

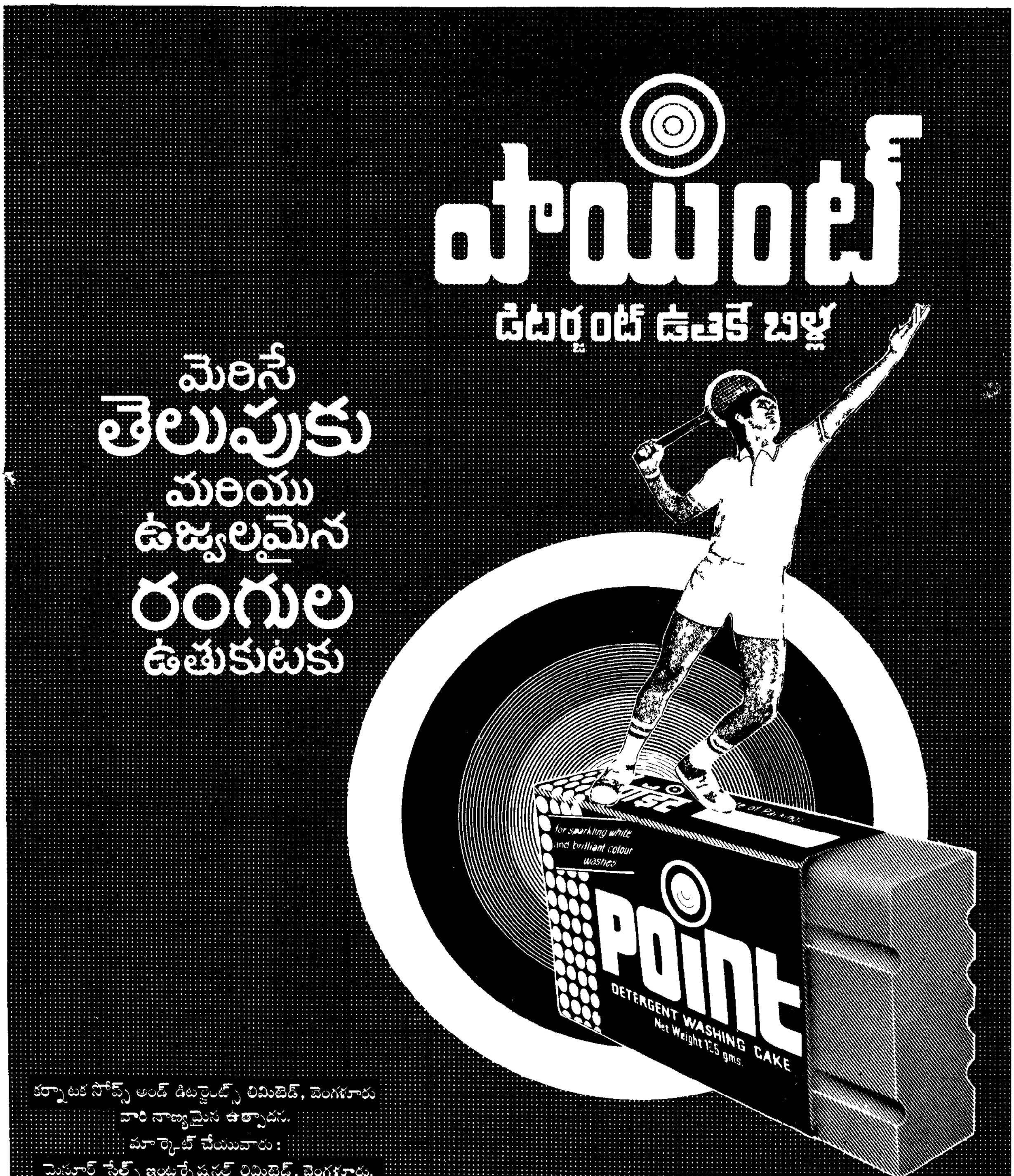

MCA PDC/62/Tel R

మైనపు బొమ్మలు

మెల్లగా సైకిల్ నడిపించుకొంటూ అటే వెళ్లాను

పది గజాల దూరం వెళ్లగానే 'బాబూ !' అంటూ ఒకామె ఎదురువచ్చింది

'అమ్మా ?' అంటూ చేతులు చాచాడు కుర్రాడు

కుర్రాణ్ణి ఆమెకు అందిస్తూ 'మీ అబ్బాయేనా?' అని అడిగాను

అవునన్నట్లు తలూపింది

'చిన్నపిల్లాణ్ణి అలా రోడ్డుమీద వదిలేస్తే ఎలాగండి ?' అన్నాను

'పొరపాటయిందండీ ! థాంక్సండీ !' అంటూ ఆమె వడ్చుకొంటూ దగ్గర్లోనే వున్న ఓ ఇంట్లోకి వెళ్లింది

అదే నేను మొట్టమొదటిసారిగా కల్పనను చూడటం — వాళ్లిల్లు నేను ఆఫీసుకు వెళ్లే దార్లోనే వుంది ఆ రోజు లగాయితు ఆ ఇంటి ముందుకు రాగానే నా దృష్టి అటు ప్రక్కకే మళ్లటం అలవాటయిపోయింది ఆ అలవాటే అనర్థాలకు దారితీసింది రెండు చేతులు కలిస్తేకాని చప్పట్లు కావు ! నేను కల్పన ఇంటివైపు చూడటం, ఆమె కిటికీలోంచి నన్ను పరిశీలించటం ప్రారంభమైంది ఆమె చర్య నాకెంతో బలాన్నిచ్చింది కాలం గడుస్తున్నకొద్దీ ఆమెలోకూడా మార్పు రాసాగింది కిటికీలోంచి చూసేదల్లా తలుపులు తీసుకొని గుమ్మంలో నిలబడి చూడటం మొదలుపెట్టింది ఇక నేను పని వున్నా లేకపోయినా పదిసార్లు వాళ్లింటి వైపే వెళ్లేవాణ్ణి ఆమె ఎవరో, ఏంచేస్తుందో, తెల్సుకోవాలన్న తలంపు కల్గింది మార్గం కోసం అన్వేషిస్తుండగా అవకాశం గమ్మత్తుగా దొరికింది

ఓ రోజున వాళ్ల బాబు నా రూమ్‌కు వచ్చేసేడు 'మా అమ్మకు జొరం !' అన్నాడు ఏడుస్తూ నేను వెంటనే అతన్ని ఎత్తుకొని కల్పన వాళ్లింటికి వెళ్లాను ఆమె నిజంగానే మంచమ్మీద పడుకొని వుంది మనిషి నీరసంగావుంది ఇల్లంతా పరిశీలనగా చూశాను అద్దె ఇల్లు కావటంచేత చాలా ఇరుకుగానే వుంది ఆ గదిలో ఓ ప్రక్క మంచం, మరో ప్రక్క బట్టలు కుట్టే మిషన్, రెండు కుర్చీలు వున్నాయి ఆ గదికి ఆనుకొనే కిచిన్ రూమ్ వున్నట్లుంది

'మీరా !' అంటూ లేచింది నన్ను చూడగానే

'ఫర్వాలేదు ! కూర్చోండి ! మీకు జ్వరంగా వుందని బాబు చెప్పాడు' అన్నాను ఆమె నా రాకను అపార్థం చేసుకొంటుందేమోనన్న భయంతో

'వీడు మీ యింటికి వచ్చాడా ? ఎంత జాగర్త పడుతున్నా రోడ్డుమీదికి పోతున్నాడు !' అంది కుర్రాణ్ణి ఎత్తుకొంటూ

'పసితనం కదండీ!' అన్నాను చిన్నగా నవ్వుతూ

'కూర్చోండి !' అంది కుర్చీవేసి

అలా ప్రారంభమైంది కల్పనతో నా పరిచయం

పరిచయం స్నేహంగాను, స్నేహం అనుబంధం గాను మారటానికి ఎక్కువకాలం పట్టలేదు ఆమె భర్తకు వుద్యోగం లేదని, నాటకాలపిచ్చి ముదిరి సినిమాపిచ్చి ప్రారంభమై మద్రాసు వెళ్లేవాడనీ, డబ్బున్నంతకాలం అక్కడ వుంటాడని, డబ్బయ్యాక స్వంత వూరువచ్చి తండ్రిని పీడించి డబ్బు తీసుకు వెళ్లేవాడని, అందుచేత విజయవాడలో ఓ ప్రైవేటు కంపెనీలో అతనికి వుద్యోగం యిప్పించి, కల్పనను యిచ్చి పెళ్లి చేశారని, పెళ్లయి పిల్లాడు పుట్టినా అతని పద్ధతి మారలేదని, వీళ్లను వదిలేసి మద్రాసు వెళ్లిపోయాడని తన భర్త గురించి వివరంగా నాకు చెప్పింది కల్పన

కల్పనకు నాకు వున్నది కేవలం స్నేహబంధమే కాదు, శారీరక సంబంధం కూడా ఏర్పడింది ఆ విషయం మా వూళ్లోవున్న నాన్నగారికి తెల్సింది వెంటనే విజయవాడకు పరిగెత్తుకు వచ్చాడు ఆయన ఏం చెప్పాడో కాని, కల్పన వారం తిరక్కుండానే ఇల్లు ఖాళీచేసి వెళ్లిపోయింది ఎక్కడకు వెళ్లిందో ఇప్పటికీ నాకు తెలీదు .

చటుక్కున లైటు వెల్గింది

శేఖర్ లేచినట్లున్నాడు

తలత్రిప్పి చూశాను

"ఇంకా నిద్రపోలేదా ? ఆ మైనపు బొమ్మ గురించే ఆలోచిస్తున్నావా ?" అన్నాడు సీసాలోని వాటర్‌ను గొంతులో పోసుకొంటూ

"మైనపు బొమ్మా, ఎవరు ?" అని అడిగాను అర్థంకాక

"వాడే ! ఇందాక ప్లాట్‌ఫామ్మీద కన్పడిన బెగ్గర్ మైనపు బొమ్మ చూడటానికి చాలా బాగుంటుంది కాని నిప్పుగాని వేడిగాని తగిలితే మొత్తం కరిగిపోయి ముద్దలా మారుతుంది వాడి అసలు స్వరూపం తెలీక అయిదు రూపాయలు అనవసరంగా పోగొట్టుకొన్నావ్ !" అన్నాడు శేఖర్ బెర్తమీద నడుం వాలుస్తూ

"ఆఫ్టరాల్ అయిదు రూపాయిలే కదా ! డోంట్ వర్రీ !" అన్నాను

'నిజానికి మైనపు బొమ్మ కల్పన మొగుడు ఒక్కడే కాదు ? ఆర్థిక పరిస్థితులకు బానిసయై నాకు లొంగిపోయిన కల్పన, పరువుప్రతిష్టలను రక్షించుకొనే నిమిత్తం డబ్బును ఖర్చుపెట్టి కల్పనను వెళ్లగొట్టిన మా నాన్న, నైతికంగా దిగజారి పెద్దమనిషిలా ప్రవర్తిస్తున్న నేను — అందరం మైనపు బొమ్మలే !' అని మనసులో అనుకొన్నాను ఆ సమయంలో

కాని అదే సమయంలో శేఖర్ కూడా తన మనసులో 'అనూ జీవితంలో సురేష్ వలన మోసపోయినా ఆనంద్ లాంటి వ్యక్తి భర్తగా లభించటం ఆమె పూర్వజన్మ సుకృతం !' అని అనుకొన్నాడన్న విషయం అనుపమను పెళ్లి చేసుకొన్న ఆరునెలలకే నాకు తెల్సింది

అనతి కాలంలో అధిక ఆదాయం/
తేలిక వాయిదాలో భారీ లాభాలు/
తక్కువ సభ్యులతో ఎక్కువ అవకాశాలు/
సదా మీ సేవకై

స్వల్పకాల చీట్లు

గ్రూపుపేరు	చీటీ మొత్తం విలువ	వాయిదాలు	సభ్యులు	నెలసరి వాయిదాలు	పాట పరిమితి 5% కంపెనీ కమీషన్‌తోసహా
RCD	25,000	25	25	1,000	30%
RCF	10,000	25	25	400	30%
RCG	5,000	25	25	200	30%

సంప్రదించండి:

RCF రావు చిట్‌ఫండ్ కంపెని

పెద్దిభొట్లవారివీధి, గవర్నరుపేట, విజయవాడ-520002. PHONE:72287.

DIMPLE